נערת השקנאי

אגדת אינדיאנים משבט מיווק

לפני שנים רבות, בארץ שבט בני הדרום, הגיעה זמן שלנערת השקנאי להיות לאישה.
תוכנן טכס וריקוד מיוחד, כפי שנהוג היה בשבט בני הדרום. כל אנשי הכפר באו לטכס, ובינים האוח הקטן, משפחת החרטומנים, קויוט ונכדו שף-הנץ. כל הטכסים נערכו למען נערת השקנאי.
"איזו מסיבה נהדרת" אמרה נערת השקנאי לאחיות חרטומן כאשר הן רקדו בקצב התוף הגדול.
כשבסוף הסתיימו הריקודים והתופים השתתקו, נשי הכפר לקחו את נערת השקנאי לבית הנשים. היא נשארה שם עד שהירח נעשה קטן ואחר כך נעשה מלא שוב. כשהירח גמר את המחזור שלו הנשים הוציאו את נערת השקנאי מביתן כדי לתת לה את חרוזי הנשות. הן שמו את החרוזים סביב צווארה, פרקי ידיה וקרסוליה.
נאמר לנערת השקנאי שהיא חייבת להישאר קרוב לכפר במשך שבועות אחדים, ושאסור לה לאסוף אוכל או להתכופף כדי להרים דבר מה. כזה היה מנהג בני הדרום כשנערה צעירה הפכה לאישה.
כשנערת השקנאי ישבה מחוץ לביתה, אחיות חרטומן עברו שם עם סליהן על גבן.
"לאן אתן הולכות?" שאלה נערת השקנאי.
"אנו הולכות לאסוף גרגירי יער. בואי אתנו ונספר לך את כל רכילות הכפר" ענו אחיות חרטומן.

נערת השקנאי שאלה את אמה האם מותר לה ללכת, אך אמא אמרה שהדבר אסור.
"אני רוצה ללכת! אני רוצה ללכת!" קראה נערת השקנאי והיא רקעה ברגליה ונופפה בידיה.
"זה בסדר" אמרו אחיות חרטומן "אנו נאסוף את הגרגירים במקומה."
בסוף אמא הסכימה. "טוב, את יכולה ללכת אך תזכרי שאסור לך לאסוף גרגירי יער או להרים דבר מה מהארץ."
כל היום עשתה נערת השקנאי כפי שאמרו לה. היא נשאה את סלה על גבה אבל לא אספה גרגירים.
לפנות ערב הבחורות התחילו לחזור לכפר. נערת השקנאי הייתה עייפה והלכה לאט אחרי האחיות. אלה לא שמו לב והתקדמו עד שנעלמו אחרי סיבוב של שביל.

בדיוק אז, באמצע השביל, ראתה נערת השקנאי אווז גדול שנראה כאילו נפל משמיים.
"ראו זאת!" קראה ונגע בעדינות ברגלה באווז.
"אולי הוא חולה?" אמרה "נוצותיו יפים כאלה. הדודים בוודאי ישמחו." היא שכחה את הבטחתה לא להרים דברים, לקחה את האווז ושמה לתוך הסל שלה.
כשהמשיכה ללכת בשביל אמרה נערת השקנאי לעצמה "הסל הזה נעשה כבד, ממש כבד." והוא באמת נעשה כבד כל כך שהיא הורידה אותו על הארץ. ואז היא שמעה קול מוזר, ואיש הופיע ליד הסל שלה.
"נערתי קטנה" הוא לחש "אני רוצה את החרוזים שסביב צווארך, סביב פרקי ידיך וסביב קרסוליך."
נערת השקנאי ידעה מי הוא.

זה היה שיקו, השאמאן העצום מארץ הצפון, שם, איפה שחיו אוכלי האש. הוא התחפש לאווז כדי שנערת השקנאי תרים אותו. ובכך שלא שמרה על מנהג של שבטה, אפשרה לו לקחת אותה לארץ שלו.
וזה מה שהוא עשה.
אחרי שנערת השקנאי הורידה את החרוזים וזרקה לו אותם, שיקו רקד ריקוד הקסמים והעביר אותה לארץ בני צפון.
שם הסתיר אותה בביתו, תחת תוף הריקודים.
כשבנות חרטומן חזרו לכפר, האנשים רצו לדעת מה קרה לנערת השקנאי. האחיות נבהלו "איננו יודעות" אמרו "שמענו שהיא דיברה משהו על נוצות, אך כשהסתכלנו אחורה לא ראינו אותה יותר" הן בכו.

קויוט, איש חכם ועוד כמה מהגששים הטובים ביותר בכפר, הלכו לחפש אותה ביחד עם אמא שלה.
קויוט הבין מהר מאוד מה קרה. "אנשי שבט בני צפון חטפו אותה" אמר "אנו צריכים ללכת לשם ולהציל אותה."
הם רצו לאורך השביל לכוון ארץ הצפון.
כשהגיעו לפתח העמק של ארץ הצפון קויוט אמר לכולם לעצור.
הוא ידע ששיקו והלוחמים של ארץ הצפון יחכו לשבת בני הדרום שיבואו להציל את נערת השקנאי.
קויוט אמר לאוח הקטן לקבל צורה של ציפור ולעוף אל הלוחמים כדי לתת להם מסר.
האוח הקטן עף שמה איפה שהסתתרו הלוחמים ולחש להם "קויוט ובני הדרום לא יבואו הלילה. לכו לנוח ולישון." כל

הלוחמים של בני הצפון שמעו בקולו וחזרו לבתיהם לישון.
קויוט הפך את אנשיו לעכברים ובשק נשא אותם לתוך הכפר. הוא שחרר אותם שם מהשק והם הלכו סביב וקשרו יחד את השערות הארוכות של בני צפון. הם גם כרסמו את מיתרי הקשתות שלהם ואת הקישורים שהחזיקו את ראשי החץ על חניתות.
כשהמבצע הסתיים הם הפכו שוב לבני-אדם והתחילו לחפש את נערת השקנאי.
קויוט מצא את נערת השקנאי תחת תוף הריקודים. היא הייתה חולה ולא יכלה לנוע. הוא לקח אותה ובשקט נשא אותה מהבית, אבל במקרה דרך על אחד מבני הצפון הישנים.
"זה לא טוב" אמר קויוט. הלוחם מבני הצפון התעורר וזעקותיו העירו גם את יתר הלוחמים, אך כשהם ניסו לקום, השערות שלהם, שהיו קשורות אלה לאלה, הפילו אותם חזרה.
הם גם לא יכלו להשתמש בנשק שלהם.
קויוט וכל האחרים הסתלקו מהר.
בזמן שהייתה אצלם הפכו בני הצפון את נערת השקנאי לאוכלת אש. האוח הקטן היה מוכרח לרקוד ימים ולילות שלמים עד שריפא אותה. אך בסוף הגוף והנפש שלה היטהרו והיא הייתה שוב בריאה.
אחרי שעבר זמן, נערת השקנאי התחתנה עם נכדו של קויוט, שף-הנץ והייתה לאחת הנשים שלימדו נערות צעירות איך להתנהג כאשר מגיע זמן שלהן להיות נשים.
הודות לניסיונה של נערת השקנאי אף אחת לא עשתה יותר את הטעות שלה.